

РЕШЕНИЕ

№ 330

гр. Плевен, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Христо Ст. Томов

при участието на секретаря РУМЯНА ИЛК. КОНОВА
като разгледа докладваното от Христо Ст. Томов Гражданско дело № 20244430100129 по описа за 2024 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Иск с правно основание чл. 439 от ГПК.

Постъпила е искова молба от С. Т. Г. от *** против „Обединена българска банка“ АД гр. София. В молбата се твърди, че по молба на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД гр. София срещу ищцата е било образувано изп. дело № *** по описа на *** с район на действие *** окръжен съд за принудително събиране на вземане в размер на сумата от 6 544, 49 лв. по изпълнителен лист от *** год., издаден по ч. гр. дело № ***/ 20*** год. по описа на *** районен съд. Твърди се, че горепосоченото изпълнително дело е перемирано още към 2020 год., като последното изпълнително действие е било насрочване на опис на вещи в дома на длъжника на 04. 09. 2018 год. В заключение ищцата моли съда да признае за установено в отношенията между страните, че ищцата не дължи на ответното дружество процесната сума от 6 544, 49 лв., от която 2 432, 11 лв. представляващи главница, 193, 54 лв. представляващи просрочена редовна лихва за периода от 25. 09. 2008 год. до 05. 07. 2009 год., 66, 23 лв. представляващи просрочена наказателна лихва за периода от 27. 10. 2008 год. до 08. 07. 2009 год., 3 633, 97 лв. представляващи законна лихва върху главницата за периода от 09. 07. 2009 год. до 01. 12. 2023 год. и 218, 64 лв. представляващи разноси по делото поради погасяването ѝ по давност. Претендира присъждане на направените деловодни разноси.

Ответникът ангажира становище, че исковата молба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства и

съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Безспорно по делото е, че ответникът „Обединена българска банка“ АД гр. София е универсален правопреемник на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД гр. София.

Безспорно по делото е, че с издадена по ч. гр. дело № ***/ 20*** год. по описа на *** районен съд заповед № ***/ *** год. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК е било разпоредено ищцата в настоящото производство С. Т. Г. /солидарно със съдлъжника ***/ да заплати на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД гр. София следните суми: 2 172, 34 лв.- главница; 193, 54 лв.- просрочена редовна лихва за периода от 25. 09. 2008 год. до 05. 07. 2009 год.; 66, 23 лв.- просрочена наказателна лихва за периода от 27. 10. 2008 год. до 08. 07. 2009 год.; законната лихва върху главницата, считано от 09. 07. 2009 год. до изплащане на вземането, както и деловодни разноски в размер на 218, 64 лв.

Безспорно по делото е, че на основата на горната заповед за изпълнение и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от *** год. по молба на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД е било образувано изп. дело № *** по описа на *** *** с район на действие *** окръжен съд.

При така изложените безспорни факти се налагат следните правни изводи:

Претенцията на ищцата С. Т. Г. намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 439 от ГПК. Касае се за отрицателен установителен иск, предпоставка за допустимостта на който е наличието на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В конкретния случай ищцата се позовава на изтекла погасителна давност по отношение на процесното вземане. Този факт е настъпил след издаването на изпълнителен лист по ч. гр. дело № ***/ 20*** год. по описа на *** районен съд. Това води до извода, че предявеният иск за недължимост на въведената като предмет на делото сума от 6 544, 49 лв. е процесуално допустим. Разгледан по същество, искът е частично основателен. На първо място в тази връзка следва да се отбележи обстоятелството, че процесното вземане произтича от сключения между „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД, ищцата С. Т. Г. и съдлъжника *** договор за банков кредит. Издаването на заповед по реда на чл. 417 от ГПК за това вземане не води до прекъсване на давността, доколкото правните последици на заповедта за изпълнение не се приравняват на съдебно решение, постановено в исковия процес. Следователно в случая погасителната давност по отношение на вземането на „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД е била прекъсната на *** год. с издаването на изпълнителен лист, с който е признато правото на принудително изпълнение, и от този момент е започнала да тече нова погасителна давност. По образуваното изп. дело № *** по описа на *** *** до 26. 06. 2015 год., датата на постановяване на тълкувателно решение № 2 от 26. 06. 2015 год. по тълк. дело № 2/ 2013 год., ОСГТК, давност не е текла съобразно постановките на ППВС № 3 от 18. 11. 1980 год. След посочената по-горе дата последното валидно изпълнително действие, годно да прекъсне давността, е бил насроченият опис на движими вещи в дома на ищцата на 04. 09. 2018 год., като след него в продължение на повече от две години вискателят „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД не е предприел никакви действия по движението на изпълнителния процес. При това положение

следва да се приеме, че по отношение на ищцата изпълнителното производство е прекратено ex lege поради перемпция на основание чл. 433 ал. 1 т. 8 от ГПК и поради тази причина всички изпълнителни действия по него се считат обезсилени по право и не произвеждат процесуални и материални последици относно погасителната давност в отношенията между вискателя и длъжника /срв. т. 10 от тълкувателно решение № 2 от 26. 06. 2015 год. по тълк. дело № 2/ 2013 год., ОСГТК/. Казано с други думи, в хипотезата на прекратяване поради перемпция не може да се говори за валидни изпълнителни действия и погасителната давност не може да се счита прекъсвана на основание чл. 116 б. „в“ от ЗЗД.

Съобразявайки гореизложеното, съдът счита, че след издаването на изпълнителен лист в полза на кредитора са изтекли повече от пет години, в рамките на които не са били осъществени факти, водещи до спиране или прекратяване на погасителната давност по отношение на процесното вземане. При това положение обоснована е тезата на ищцата, че задължението ѝ за главница, редовна лихва, наказателна лихва и деловодни разноски е било изцяло погасено. Единственият юридически факт, който би могъл доведе до отпадането на правните последици от изтичането на давността, се явява отказът на длъжника от изтекла давност по смисъла на чл. 113 от ЗЗД, но настоящият случай не е такъв.

Тук е мястото да се отбележи, че недължимата се от ищцата главница не е посочената в исковата молба сума от 2 432, 11 лв., а е в размер на 2 172, 34 лв., както е отразено и в заповедта за изпълнение, изпълнителния лист, молбата за образуване на изпълнително дело и изпратената покана за доброволно изпълнение.

Горното позволява да се обобщи, че предявеният отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК следва да бъде уважен за сумата от 6 284, 72 лв., като за разликата до 6 544, 49 лв. исковата претенция следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 и 3 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата деловодни разноски по компенсация в размер на 19, 08 лв. Отделно от това на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищцата адвокатско възнаграждение в размер на 928, 47 лв., което е в минималния размер, предвиден в чл. 7 ал. 2 т. 2 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На основание чл. 78 ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Плевенския районен съд държавна такса върху уважената част от иска в размер на 251, 39 лв.

По изложените съображения Плевенският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответника „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от С. А. Г. и Т. В. М., че ищцата С. Т. Г. от ***, ЕГН *****, не му дължи сумата от 6 284, 72 лв., от която 2 172, 34 лв. представляващи главница, 193, 54 лв. представляващи просрочена редовна лихва за периода от 25. 09. 2008

год. до 05. 07. 2009 год., 66, 23 лв. представляващи просрочена наказателна лихва за периода от 27. 10. 2008 год. до 08. 07. 2009 год., 3 633, 97 лв. представляващи законна лихва върху главницата за периода от 09. 07. 2009 год. до 01. 12. 2023 год. и 218, 64 лв. представляващи разноси по делото, която сума е отразена в изпълнителен лист от *** год., издаден по ч. гр. дело № ***/ 20*** год. по описа на *** районен съд, и е предмет на изпълнение по образуваното изп. дело № *** по описа на *** *** с район на действие *** окръжен съд.

За разликата до 6 544, 49 лв. **ОТХВЪРЛЯ** иска като неоснователен.

ОСЪЖДА „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от С. А. Г. и Т. В. М., да заплати на С. Т. Г. от ***, ЕГН *****, деловодни разноси по компенсация в размер на 19, 08 лв.

ОСЪЖДА „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от С. А. Г. и Т. В. М., да заплати на *** С. Й. Б. от ***, ЕГН *****, адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал. 2 от ЗА в размер на 928, 47 лв.

ОСЪЖДА „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, представлявано от С. А. Г. и Т. В. М., да заплати по сметка на Плевенския районен съд държавна такса върху уважената част от иска в размер на 251, 39 лв.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Плевенския окръжен съд в 14- дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____